

ON ANIRÉ TOT SOL

Vaig aconseguir que em deixessin ésser pintor de parets. Dret, dalt un tauló sostingut per dues escales, pinto rètols a totes les cases: COTILLAIRE, COTILLAIRE, COTILLAIRE, COTILLAIRE. L'olor del vernís m'embriaga tant, que, a mig matí, deixo la feina i, presa d'una folla joia, corro carrer amunt i carrer avall, i crido *oia! oia!* Però el flequer que m'havia contractat ahir, em perseguí llanterna en mà fins a la placeta i m'obligà a acabar la T del rètol de casa seva. Era fosc, fosquíssim. Sense moure'm de dalt de la bastida em vaig posar a tocar valsos sentimentals amb un violí. Les acàcies havien plegat ja les branques damunt les soques i la pica de la font, somorta, engolia pètals marcits d'estel. Del fons misteriós del garatge de l'amo sortí, empesa per tot d'infants, i de la grandària d'una roda de carro, la lluna. Els ocells, a milers, brollaren del fons de les xemeneies i li volien buidar els ulls.

(Jo també hi vull ésser! Jo també hi vull ésser!, hauria cridat de dalt estant si els llavis m'haguessin obeït.) D'un bot salto a terra, m'entrebanco i caic. Els infants m'insultaven i em fiançaven, furiosos, grosses boles de neu. *(Jo també hi vull ésser! Jo també hi vull ésser!,* hauria cridat si la veu no se m'ofegués sempre, Déu meu, sempre.) Quan els vaig voler atènyer, havien desaparegut darrere els velluts blau de nit amb què els veïns del meu poble amaguen els cancells de llurs cases.

Sola, immensurable, la lluna havia estat abandonada al mig de la plaça i projectava, en con, la seva ombra damunt una llarga planxa d'alumini. M'hi vaig voler acostar per empènyer-la, però un fred intensíssim em glaçava les mans. De les canaleres dels teulats saltaven, monòtons, rajolins d'oli. Al fons del carrer més baix una mà fosforescent es movia en pèndol.

(On aniré tot sol!: reprendria la tonada dels meus valsos, si m'hagués restat cap corda al violí; trucaria al Ton del bar... Però só geperut i, de dia, la gent del carrer riu quan passo i diu que só boig. Demà de matí em venjaré... Amb un carbó que tinc dibuixaré una ratlla a la paret de totes les cases, començant per la barraca dels burots i acabant per la rectoria. A la torre del portal nou de la carretera pintaré un rètol que dirà COTILLAIRE i, tot posant-me el barret ben de cantó i amb un pot de vernís a cada mà, m'amagaré darrere l'atzavara de cal Canet per a escoltar al fons de mi mateix les cançons que em sangloten a la gorja i que moren a flor de boca.)

J. V. Foix

Diari 1918 (primers fragments)